

— Абе, остави се, презъ нощта оня избѣгалъ! Отъ втория етажъ скочилъ и нищо не му станало. Като гумена топка. И какъ никой да не го усѣти... Та чакъ сега, въ деветъ часа...

— Кой, бай Ангеле?

— Ти по-добре се махай оттукъ. Дошелъ си да подслушвашъ. Хайде, хайде! Кой? Не знаешъ ли кой? Оня, съ отрѣзаното ухо, контрабандистъгъ... Убиецъгъ на турчина.

Богданъ става механически.

Така.

Тогава всичко се промѣня. Ако Яни наистина се измъкне, работата може другояче да се нареди.

Така.

Остава нѣколко секунди на плочника. После потегля къмъ пристанището. Каквото и да се случи, тамъ ще го научи най-напредъ.

На главната улица срѣща едно съседско момче. Ученикъ отъ прогимназията. Виждалъ го е често да играе наоколо.

— Хе, я ела!

Момчето отлага шапка.

— Кжде отивашъ?

— У дома си отивамъ.

— Знаешъ ли, азъ кжде живѣя?

— Знамъ, и госпожа Жоржета познавамъ.

Идва на гости при мама.

— Иди тогава при Жоржета. Кажи ѝ, че съмъ на разходка въ пристанището. Да ме чака за обѣдъ. Ама сега бързай. А на нея полека разправяй, да те разбере.

Край водата си е все тъй разкжсано, шумно и сърдито, както е отъ две седмици вече. Групи уморени отъ бездействие хора сж насѣдали по стъл-